

Маја Солар

ЈЕЗИК ЗА ЗУЛУМ

рекла сам ти
 ја плаћам више
 а не могу
 украсна светла су се стврднула
 у црни застој
 у филмску траку у којој изгледа као да постоји
 главна јунакиња
 као да нисмо сви споредни
 као да се наједном све замрачило
 црни маслац
 умјесто времена
 рекла сам ти
 да ти вјерујем
 а радијатори су дрхтали
 од зебње
 шкргутале су насилне идеје
 о остављању
 о томе да знам да ћеш ме оставити
 кад-тад
 па да те предахитрим
 рекла сам ти
 да је кирија превелика
 да је храна спљоштена
 и онда смо се напили
 и онда смо се загрцнули
 у тихо бјекство
 у поларну тишину
 ријечи сијеку застарјело
 у томе сам мајсторица
 рекла сам ти
 да ниси сналажљив
 да мораш довитљивије
 лежерније
 прагматичније
 сиво, још сивље
 да нема излаза
 да не може другачије
 да јебига

да нисмо криви
да смо се родили у тој позицији
таблица за одузимање
рекла сам ти
да је љето
једино годишње доба
све остало је
препарирана дивљач
замјена за пулс
да шећер није вибрантан
да не могу више, да морам да одем
рекла сам
да је можда боље да ти одеш
одмах позор пали сад марш од мене
да нисмо једно за друго
расцијепи су галактички
пијетлови су црни
не кукуричу јер
ти спаваш по подне
ја се трзам већ од свитања
ти би дијете
ја бих да сам дијете теби
зидови се савију у бунар
у бунару су љуске
међубрижности
јер страхови су искочили ван
на мегдан
дивљају у прашини
у назубљеним реченицама
поливају се бензином
да сам завршила
рекла сам ти
већ одавно
још мермерније сам рекла
а нисам
идем, не могу више
четири књиге су на столу
с обележеним странама
за заједничка читања
никада не исплове
из провалије која је између нас
нема појаса за главне ликове, ни за режију
нема начина да ти скочиш према мени или ја према теби
може: скок удаљ

али се не усуђујемо
лакше је са терасе, само се залетим залетиш
ријечи
ја плаћам више
ја плаћам више
ријечи плаћају страховима
да нас смање
ријечима-шпаклама
да ставе капуљачу
истина је у моди
подвлачење да је то истина
да је то искрено
да је отворено
да је боље да се одвојимо
макар привремено
још сам рекла
све сам рекла свечано
попут рецитације
ради истине
рада на себи
одржања самосталних јединица живота
простора који је потребан
без зидова
залијепићу те сад за овај зид
храпаво сам рекла
унијевши ти се у лице
ти си говно, урлао си
све у језику се ућебало
онесвијестило од исцрпљености
као да
јеси ли
ти си ово ти си оно
као да нас нападају карактеристике
јесам ли на крају залијепила језик за зид
ајмо молим те из почетка, али не на матерњем=државном
реци ми сад
слушам из будућности

ПРИЈЕ НАВИГАЦИЈА

возио си нас у старом црном голфу,
рецимо да је било касно, негдје послије поноћи
били смо доста надувани
изгубили смо се код Дунавског парка
био је знак за једносмјерну улицу, из супротног правца,
али она је излазила на пут који нас води
до мјеста гдје смо спавали, што неки називају кућом
нагло си скренуо у забрањену улицу и дао гас
улица је кратка
пролетићемо је
пролетели смо је
са стране мог седишта је прозор скроз отворен
дувало је снажно
били смо заљубљени
присутни
усхићени
рецимо да би нас у неко друго вријеме именовали испичутурама
дангубама никоговићима
сјећам се колико сам уживала у промаји у ауту
у том љету које нас је гранулирало
јурио си кроз забрањену улицу
а бочно огледало, с моје стране, ударало је о аутомобиле поред
јурио си да бисмо што прије изашли из забрањеног смјера
јурио си јер смо били заљубљени
и надувани, да
бочно огледало се одједном откинуло и прошло поред моје главе
мало сам се уплашила
мало се вријеме скупило у нешто концентрисано
узбуђење
то је било вријеме узбуђења
очараност вјетром
који сјецкам
и гутам
рецимо да је дебели комад ретровизора прошао поред моје главе
рецимо да ме је можда и ударио
можда окрзнуо
онда се опет све разлило из трена скупљања у љето
изашли смо из забрањеног смјера
и усхићено се одвезли
тамо гдје смо спавали
што се звало кућом
вјетар је остао у носу
баш ме одувао
баш сам била заљубљена

ПИТАЊА РАДНИЦЕ КОЈА БРИНЕ

док стоји
 преливена плавом мајицом преко рамена
 поражених груди
 са локвама испод пазуха
 док стоји
 пред трулим висећим елементима мапама
 у које су усисане ароме четрдесетогодишњих јеловника
 пита се колико пута у животу је поновила
 гимнастику ситних покрета
 за прашину за рингле за подове каду ве-це шоље плочице
 огледала ормаре полице ладнице
 ћошкове до којих је најтеже допријети
 колико пута прање суђа
 колико шољица тањира вилица кашика сваког дана
 колико кућних организација набавки окупљања
 бројања
 мјерења
 примјећивања гдје је јефтине шта недостаје
 кафа кечап шећер кромпир шпагете смијех
 крпљење чарапа таложење зимница
 ко гдје сједи ко добија који дио ко воли ово а ко не
 колико цигли бриге
 филигранских окупација опсесија замарања
 ситницама
 које нико не види
 покрета рукама ногама утробом дахом сљепоочницама
 забибереним костима
 колико кликера мисли
 покрета чела црвенила гутања суза
 страха страха
 хоће ли бити једна од жена које
 сваког другог дана умру од грлића материце
 колико прљавог веша сакрити опрати избелити окачити
 на колико дјечјих питања завијати кроз грло
 на којој брзини се захуктати
 у које доба дана рећи стоп минијатурама
 заспати
 одсањати све исто, све ситно
 пробудити се
 и опет, сваког дана невидљиво ситно
 у животу жена
 које немају класну позицију да то све сањају другачије

зар оне које једу у ресторанима
имају машине плаћају приватне вртиће фитнес јогу
зар оне кухају бришу перу чисте одгајају без престанка?

толико умора
толико питања
раднице која брине
и нема времена да чита

НЕКА БАКА ГОРИ

посве сама
и онда када се други разлиставају око ње
у неутешном кукурикању

претерала је бака
у веровању да се живот скупи тако и никако другачије
чврсто забије сечиво у леву руку
дугачку граматику година
у којима се трпи

док пребуре прстима – продуженим копривама

развлачи плахту брашна на коју искашље сир
жганце с врхњем
торте са јагњетом од шлага кућицама оградама травом...

али ко је бака коју не видимо
док једемо све што куха?

руке су јој толико храпаве да муте слику
и ми ништа не разазнајемо

ни крв
ни плач
ни то да бака гори
док је везана за дрво гола
јер је попила ракију која је само за деду и никог више
јер је сипала поштару, који је сумњив
јер је било који други мушкарац крв ти исусову

штампају се бакине сивозелене очи
у хиљаде примерака бола
тешке облине свемира

ми смо мали и ништа од тога не видимо
 не виде ни велики
 згњечени патријархалним клонпама
 тамо где она нема контура
 тамо где пуцкета пијани деда
 па све утихне у сеоско вече
 у којем се положи копча
 и наставе да једу бакини специјалитети

ТОРТА ОД БЛАТА

не немој да не желиш
 дете
 оно се мора желети
 чак и кад се испече из силовања инцеста
 било којег рата у који си бачена
 било које љубави на коју си научена
 било које жеље за коју си зашивена
 рећи ће ти да су ембриони аксиоми
 обећаних предела
 да се настављамо једино кроз рођену децу
 иако ти знаш да слово није књига
 преживљавање није за људе
 жена је продуженост свих соната света
 зажарених призора
 литре литре разгледница
 неће ти рећи да скупљају зрна кукуруза
 будуће радне снаге
 војника
 патриоткиња
 измрвљених кухарица
 неће ти рећи да нису посадили бесплатан вртић
 ни школе ни топле куће ни да немаш где да се лечиш ни облаке слободног
 времена
 ни дивље малињаке
 нећеш имати ни сталан посао, рећи ће ти зато што си лења
 ни галоп срне под прозором
 само су четири пута лупнули потпетицом
 скучено замислили изохипсе тела
 као машину за рађање
 као минималну зараду
 ћуп упута за шишање стомака

детету су замислили живот инсекта
рекли да је то дар
и зато немој да не желиш тарту
коју називају
природном